
Na tenkém ledě

James Patterson

Jakmile jsme zaslechli střelu, která se svištěním profála vzduch kousíček od nás, automaticky naskočily nacvičené reakce. V okamžiku, kdy vybuchla bomba na nás, už jsme se oba vrhali k zemi.

Když jsme sebou se Sampsonem praštili na zem, přikryli jsme si hlavu rukama, protože na nás padalo všechno možné. Zvonilo mi v levém uchu a na okamžik jsem zůstal dezorientovaný.

Potom, jako boxer, který se vzpamatoval po bleskovém úderu, jsem naráz nabyl maximální ostražitosti. Sáhl jsem na záda, vytáhl z pouzdra služební pistoli a pak následoval Sampsona, který už se plazil vysokou trávou a byl.

„Odkud přišel ten výstřel?“ zeptal se mě drsným šepotem.

„Z Condonovy odstřelovačské flinty, ne?“

„Myslím z jakého směru.“

„Nemám páru, ale musel střílet z dálky, protože jsme neslyšeli výstřel, ale jenom výbuch toho krámu nacpaného v kyblíku od Tide.“

„Musíme se dostat mezi stromy a přivolat posilu,“ mínil Sampson.

„Napřed posilu,“ řekl jsem a vylovil mobilní telefon. „No paráda – není tady signál.“

„U silnice jsem ještě signál měl.“

„Ale tady není,“ opakoval jsem. V té chvíli jsem i přes zvonění v uchu něco zaslechl.

Sampson to slyšel také, protože se zvedl, aby se rozhlédl, a pak se zase schoval.

„Jede sem nějaký teréňák,“ řekl mi. „Jde po nás. Dvě stě metrů daleko, tam u okraje lesa.“

Podívali jsme se po sobě, protože nás oba napadlo totéž. Budeme utíkat ke stromům s rizikem, že nás trefí střelec světového formátu? Nebo...

Vstal jsem, zvedl ruku s odznakem a pistolí ve druhé ruce jsem mířil na Condonu. Nebyl od nás ani sto metrů a přijížděl v zelené terénní čtyřkolce Polaris Ranger. Sampson se postavil vedle mě a udělal totéž co já.

Condon zastavil devadesát metrů od nás, sjel z vozítka jako had, přikrčil se za kolem a namířil na nás. Pak zařval: „To se chcete nechat zabít? Nevěděli jste ten posranej oranžovej fábor na cestě?“

„Nevěděli jsme, co to znamená,“ volal jsem nazpátek. „Jsme detektivové z Metropolitního policejního oddělení ve Washingtonu. Chceme se vás jenom zeptat na pár věcí.“

Condon se hrbil nad puškou a přes její optiku mířil přímo na nás. Střílet na devadesát metrů z pistole bylo tak na Zdravas Maria, ale s dokonalou odstřelovačskou puškou byla na devadesát metrů jasná rána.

Cítil jsem na hrudi takové divné brnění, jako by právě tam spočinul nitkový kříž Condonova puškohledu. Pak střelec zvedl hlavu. „Vy jste *ten* Alex Cross? Děláte v FBI profily pachatelů a tak?“

„To jsem dělal,“ volal jsem. „To je pravda.“

Tím jako bych Condonu upokojil, protože zasunul pušku do plastového pouzdra, zavěšeného na boku čtyřkolky, a rozjel se směrem k nám.

„Jak je možné, že tě zná podle jména?“ podivil se Sampson.

„Myslím, že si puškohledem přečetl naše průkazy,“ odpověděl jsem a ruku s pistolí spustil ke stehnu, ale zbraň jsem do pouzdra nevracel.

Condon zastavil asi deset metrů od nás. Chybělo mu několik let do čtyřicítky, byl vyzáblý, měl zrzavé vlasy hojně prorostlé stříbrem a stejně vybarvený plnovous. Obojí by zasloužilo přistříhnout.

„Azore,“ řekl. „Denni.“

Z nevelké korby namontované vzadu na čtyřkolce seskočili dva němečtí ovčáci. Zůstali stát každý po jednom boku svého pána a dýchali s vyplazenými jazyky.

„Nevadilo by vám, kdybyste nám pověděl, o čem to všechno bylo?“ zavrčel Sampson. „Proč jste na nás střílel?“

Condon odpověděl: „Cvičil jsem se ve svém řemesle. Vešli jste do střeleckého koridoru vymezeného pro mou pušku, vstoupili jste na můj majetek bez ohlášení a byli jste předem varovaní. O tom to všechno bylo.“

„Vy jste nás před výstřelem neviděl?“

Podíval se na mě, zamrkal a řekl: „Sakra že ne, byl jsem v zóně. Na celým světě pro mě nebylo nic než *I* a *D* a spoušť a já.“

„Co to je *I* a *D*?“

Odhláskoval mi to: „T-i-d-e.“

„Co bylo v tom kbelíku?“

„Tannerit,“ odpověděl. „Explozivní terčovej materiál. Indikuje to správněj zásah.“

Sampson utrousil: „Málem jste nás tím svinstvem zabil, a jeho používání je mimochodem v Marylandu nezákonné.“

Za běžných okolností už jenom přítomnost vytočeného Johna Sampsona stačila, aby to otrásl o i nejotrlejšími kriminálníky. Ale Condon se na něho klidně díval.

„Pro mě ne,“ opáčil. „Mám federální povolení od Úřadu pro alkohol, tabák, palný zbraně a výbušniny. A už jsem řek, netušil jsem, že jste tady. Kdybych vás chtěl oddělat, detektivové, už byste byli mrtví a na mě by zbejvala ta část s lopatou a držením huby na zámek. Chápete, co myslím?“

Dobře jsem věděl, o čem tenhle otrlý odstřelovač mluví, a naprosto jsem mu věřil.

Condon si založil paže na prsou a řekl: „Tak do toho, ptejte se, co chcete vědět.“

„Nemohli bychom si k tomu někde sednout?“ navrhl Sampson. „Uklidit se z toho vedra?“

Condon zapřemýšlel a zeptal se: „Máte oba dvě zbraně? Hlavní a záložní?“

Přikývl jsem.

„Denni!“ zavelel.

Psi nás obíhali ve volných kruzích. Zničehonic se zarazili, pak zamířili nosy k našim kotníkům a zavrtěli oháňkami.

Střelec hvízdal a hafani se k němu vrátili.

„Vždycky radši vím, na čem jsem,“ zamumlal Condon a nastartoval čtyřkolku. „Jeden si můžete sednout dopředu. Druhej dozadu.“

„Jdu dozadu,“ přihlásil jsem se. Zasunul jsem pistoli do pouzdra a vysoukal se na maličkou korbu vedle několika beden na nářadí, v nichž měl Condon nejspíš vybavení potřebné pro svou profesi.

Sampson musel sklonit hlavu, aby se vmáčkkl na sedadlo pro spolujezdce. Condon uvedl vozítko do chodu, podíval se po Sampsonovi a řekl: „Když padne hovno do větráku, tak chlapi velcí jako vy nemají dlouhou výdrž.“

„Proto mám taky rád, když ten větrák držím já,“ zavrčel Sampson.

Condon se skoro usmál.

Jeli jsme k lesu a vlčáci běželi vedle čtyřkolky. Před lesem trčel v cestě zapíchnutý klacek s dalším oranžovým fáborem. Odstřelovač vylezl z vozítka, vytáhl varovné znamení ze země a podal mi je.

Za minutku už jsme zastavovali vedle černého Fordu F-150, motocyklu Harley-Davidson a zemědělského traktoru John Deere, které stály před farmářským domem s bíle natřenými stěnami, které už potřebovaly oškrábat a obnovit nátěr. Na vleku před červenou stodolou trůnil rybářský člun Grady-White – i ten by si zasluhoval položit do kolébky a natřít.

Na dlouhém kusu pole před Condonovým domem rostla kukuřice, která nám sahala po ramena. Tráva kolem stavení volala, aby ji někdo posekal, a páchlo to tam starými psími výkaly a močí.

Condon vypnul motor čtyřkolky, vytáhl pušku z černého plastového pouzdra a vystoupil. S lehkým kulháním přešel k zadním kolům a chopil se jednoho kufru na nářadí.

„Pěkná puška,“ poznamenal jsem.

„Sám jsem ji navrhl,“ opáčil, vzal jeden z kufrů a ukázal mi zbraň zblízka. Puška určená pro náboje Lapua ráže 338 se spoušťovým mechanismem Timney, na zakázku vyrobenou pažbou Lone Wolf a puškohledem Swarovski 4 x 18.

Žádný div, že na devadesát metrů dokázal přečíst moje jméno.

„Jak daleko s tím můžete střílet?“ zeptal se Sampson.

„Když nefouká vítr a jsem v kondici, tak na půldruhého kilometru,“ odpověděl Condon a lehce kulhavým krokem se vydal po popraskaném chodníku k přední verandě.

Vylovil z kapsy těžký kroužek s mnoha klíči a postupně odemkl tři přídavné zámky. Otevřel dveře a zavolal psy: „Denni, Azore!“

Vlčáci vklouzli do domu. Za dvě minuty se vrátili.

„Do kotce,“ zavelel.

Psi odklusali k cedrovým boudám a tam si lehli.

Condon nám pokynul, abychom ho následovali dovnitř, a rozsvítil v malém obývacím pokoji vedle kuchyně. V domě byl cítit kouř z marihuany. Na

stolku mezi pohovkou s prosezenými pery a velkou televizí, zavěšenou na stěně, defiloval houf plechovek od piva a prázdná láhev od Jacka Danielse. Na ploché obrazovce zůstal umrtný záběr ze *Hry o trůny*.

Závěsy na oknech měl zatažené. Condon přistoupil ke klimatizační jednotce namontované na zdi a spustil ji.

„Pivo?“ zeptal se.

„Jsmo ve službě,“ zavrtěl Sampson hlavou.

„Jak chcete,“ zabručel Condon a odešel do kuchyně.

Rozhlédl jsem se kolem a všiml si, že Sampson přešel ke stolečku v koutě a prohlíží několik zarámovaných fotografií. Na všech byla zachycena tatáž krásná mladá žena v rozmanitých drsných přírodních scénériích. Na největší fotce, jež mohla mít 20 na 25 centimetrů, ji držel v náručí Condon. Zářil přitom, jako by mu patřil celý svět.

„Jste tady kvůli tomu?“ zeptal se Condon. „Kvůli Paule a tak?“

Přestože napadal na nohu, přiblížil se nám za záda tak neslyšně, že jsme se oba lekli.

Když jsem se obrátil, střelec zrovna s lupnutím otevřel plechovku piva a chladně si nás měřil pohledem.

„Slyšeli jsme, jaká ztráta vás postihla. Je mi líto, že vás to potkalo.“

Condon maličko změkl. „Díky.“

„Jak je to dlouho? Čtyři roky?“

„Čtyři roky, šest měsíců, tři dny, devět hodin, tři minuty. To jste se sem táhli celou cestu až z Washingtonu, abyste mluvili zrovna o tomhle?“

V autě jsme se Sampsonem probírali, jak bychom na něho měli nejlíp jít. Pokoušet se zastrašovat nebo obelhávat chlapa jako Condon by nefungovalo, a tak jsem usoudil, že bychom na něho měli jít oklikou.

„Potřebovali bychom vaši pomoc,“ řekl jsem. „Orientujete se v tom, co se děje v téhle době?“

„Snažím se to nevnímat,“ zavrčel Condon.

„Ve Washingtonu došlo k masové vraždě v laboratoři na výrobu metamfetaminu,“ spustil jsem. „Umřelo tam dvaadvacet lidí. Zdá se, že útok provedli profíci, a ke všemu výborně vycvičení. Nejspíš bývalí vojáci.“

Pohled odstřelovače Condona ztvrdl, jako kdyby v dálce zahlédl nepřátele.

„Já přesně vím, kam by se to za chvilku zvrtilo,“ řekl. „Věnoval jsem vám trochu času. S tímhle nemám nic společného. A teď, pokud nemáte příkaz

k prohlídce, detektive Crossi, vás musím požádat, abyste odešli z mého domu a mejch pozemků.“

„Pane Condone...“

„Okamžitě. Než u mě propukne posttraumatickej stresovej syndrom a začnu si myslet, že jste z Tálíbanu.“

Přeložil Jan Mrlík